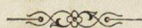

Тà преставете друмове,
Хванете лудо пiяно,
Ни го бiйте, ни карайте,
При мене го доведете,
Азе да го попитамъ,
Дека ме знае, познава,
Че мене викатъ Никола.“
Послушале го дружина,
Текоха преки пжтеки,
Тà преставиха друмове,
Тà си Янкула хванаха;
Ни го биха, ни караха,
При Никола го закараха.
Тà ся сж два-та бориле,
Тà ся сж три дни бориле,

Три лахте земя изриле,
И три на доле набили,
Никой никому не надви.
Провикналъ сж е Янкула:
„Де ми сi, мамо, да додешъ
На брате да си помогнешъ,
Сосъ мили брата Никола;
Кой годе да си надвiе!“
Досетилъ сж е Никола,
Че му е брате Янкула,
Тà сж тогава пуснаха.
Тà си е собралъ дружина,
Тà имъ расплати айлжци,
Тà си дома отидоха.

153.

Стойко Войвода.

Рано е слава паднала,
Порано преди Кржстовденъ,
Послани млади юнаци,
'Се со зелени байраци.
Восрждили ся юнаци
Какъ щатъ да минатъ, да минатъ
Презъ Солунъ града голяма,
Тà никой да ги не сети
Не сети и не усети.
Стайко Войвода думаше:
Страине, страшно делiо!
Я 'си ни на ретъ прегледай,
Кому iе женско лице-то,
А па мжшко му сжрце-то,
Него невяста да сторимъ,
Да 'ванемъ коне съ кирiа,
Да натоваримъ два коня
Момини мжжки дарове,
Ленени и копринени,
Тà па тогава да минемъ,

Тà никой да ни не сети,
Не сети и не усети.“
Послушалъ бѣ го младъ Страинъ,
Тà си ги на ретъ погледа,
Стайку бѣ женско лице-то,
А па мжшко му срждце-то,
Него невяста сториле.
Хванале коня съ кирiа,
Натовариле два коня,
Момини мжжки дарове,
Ленени и копринени.
Тà па тогава минале
Презъ Солунъ града голяма;
Тà никой не бѣ ги сетилъ
Не сетилъ и не усетилъ.
Тамамъ на края излѣзле,
Оздоле иде Циганче
Циганче съ черно Катунче,
Позна и Стайко Войвода,
Страинъ е младо деверче.